

Wilk

Wilk jest jedynym europejskim zwierzęciem drapieżnym, które napada na większe zwierzęta, a w czasie głodu nawet na człowieka. W starożytności wiązano z wilkiem różne mity i zabobonne zwyczaje. Mimo zaprzeczeń Pliniusza o możliwości przemiany ludzi w wilki jeszcze w średniowieczu wierzono i obawiano się wilkołaków, czyli mężczyzn posiadających taką moc. Natomiast w krajach nordyckich wierzono, że wilkołaki to żądne krwi potwory przeobrażające się w ludzi lub zwierzęta. Aluzje do tych przekonań zauważamy w pismach Ojców Kościoła. W Księdze Ezechiela wilk jest symbolem gwałtowników, którzy prowadzą do upadku lud Izraela i wyzyskują go. Podobne wyobrażenie o tym zwierzęciu zawarte jest w Księdze Sofoniasza. Od tych obrazów bardzo odróżnia się prorocstwo Izajasza, które przemienionemu wilkowi (tylko takiemu) nadaje pozytywne znaczenie. Natomiast Chrystus porównuje wilka do szatana. Ostrzega on też swych uczniów przed fałszywymi prorokami, którzy wewnątrz są jak te drapieżne zwierzęta. Istniało te powszechne mniemanie, że wilk, jeśli pierwszy zobaczy człowieka, odbiera mu mowę. Do tego przesądu nawiązuje Ambroży i porównuje go z przewrotną mową heretyków. W katakumbach Świętego Kaliksta znajduje się fresk przedstawiający niewinną Zuzannę jako owcę między dwoma wilkami, jej oskarżycielami. Nawiązuje on do prześladowań chrześcijan. Zuzanna zaś jest symbolem uciskanego Kościoła.